



Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

Svmmarivm Homiliæ Qvartæ Seqventis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

S Hic gratissima erit sententia D. Aog. quam proponit, vt marito persuadeat, remittat opprobrium sibi ab vxore illatum, Domine (ait) Herculanus vires hic desidero. Procul absit, replicat D. August. si fide viua primum accenderis, quod tibi promittitur: *Si ad se fides, non erit aurum.* Magnopere demiratur Rupertus, qui fieri potuerit, quod primaeva illa mulier, tam cunctanter egerit, & sine vlla commotione collocuta fuerit serpenti, & cum eo fœdus iniert. Num ignorabat illa, serpentem ex se loqui non posse, & eius linguam à natura alia superiori moueri, quæ nec esset Deus, nec esse posset Angelus: cum ab ea exigeret, vt quid ageret contra Dei præceptum? Num latebat eam, illud, quod ei promittebatur, per serpentem compleri non posse, dixerit ulterius, nec per totam naturam creatam? Quid igitur mulierem detinuit, adeo securam, & per otium colloquentem cum serpente, vt se vltro ei tradat, & proprii cordis dominum consignet? Nihil te moueat (ait Rupert.) Attende, quam præclara ei spondeat: ad minus, *Eritis sicut Deus.* Propitius sit mihi Deus: quam libenter audituris, qui aliquid promittitur. Rem stupore dignam aduertimus in oculis Pri-

Gen. c. 3. 4.

cipum: Quam patiens alter perferat & malor dies, & peiores noctes obmutescens, seipsum comprimens, demordens sibi linguam, dissimulans in rebus sibi durissimis: spero enim, ait, Domine, quod me ad talem commendam seu dignitatem, seu officium, seu locum honestum in patria mea promonebunt: Hac spe allectus, & promissis mendacibus, dolosis, & adulatoris sibi applaudit miser hic: hac fultus, laboribus non parcat, silet in opprobriis, dissimulat in dictis.

Si fallacia promissa sufficiant ad inendum fœdus etiam cum ipsis serpentibus, & pacifice cum illis conuersandum, an non plus factis erit promissum tam nobile. *Ve siu filij carni vsuri qui in calis est,* iuratum ab eo, qui nec mentiri nec mentiri potest: vt fœdus in eis cum eo, qui tibi serpens est, cum inimico, qui tibi inuidet, qui te offendit? O Domine serpens est, coluber est, venena spirans. Transeat, sed aures arripe ad ea, quæ tibi promittuntur, si fœdera pacis cum eo faceris, ex charitatis visceribus: remissionem peccatorum, & culpam obrinebis indulgentiam, Etis sicut filius Dei per gratiam: quæ regni celestis & gloriæ felix hæres efficiatis. Amen.

Gen. c. 3. 4.

S V M M A R I V M

HOMILIE QUARTÆ SEQVENTIS



COMPREENHENDIT Sanctum Euangelium stupendum plane miraculum quod iam pridem ceciderat Dauid, perpendens in eo sex admiratione dignissima a. Et per hoc proponit nobis Christus octo documenta. Primum, quod nobis imittat tempestatem, in bonum nostrum b. vt maioribus nos periculis eripiat c. Secundum, quod, vt qui nauigat, timeamus periculum, cui vt exponatur nauis, sufficit vel paruus ventus d. & proinde in hoc mundo, quo quis sanctior, eo timet magis e. Tertium, ventus est, quidquid nos molestat, f. Quartum, mundi prosperitatibus minimè fidendum: subito enim illas insequitur tempestatas g. Quintum, vt animos sumamus in his quæ patimur, scientes nos habere Deum spectatorem h. cuius oculi nobis vires & alas addunt, multo efficacius, quam struthionis pallis suis i. Sextum, quod celerrimus incedat inflatas calcans vndas, vt noestas sedet tempestatas k. Septimum, quod quando Dei præstolamur auxilium, fortiores ingruant nobis calamitates, idque ad salutem nostram: quia sæpe venit in eo, quod nobis videtur phantasma l. Octauum, vt consideremus, quod ille sit, qui proprietate verbi dicere potest: *Ego sum;* quo nobis spem erigit in desperatissimis laboribus m.

a §. 1.
b §. 2.
c §. 3.
d §. 4.
e §. 5.
f §. 6.
g §. 7.
h §. 8.
i §. 9.
k §. 10.
l §. 11.
m §. 12.

§. 1. Ep

- §. 1. Est hoc miraculum tam celebre, ut à millenis annis Dauid illud decantauerit, sex praelara in eo perpendens.
- §. 2. Submersit Christus hac tempestate discipulorum ambitionem: effectus hic est tribulationum, notus in Ezechia, & quodam Monacho.
- §. 3. Euidenti Christus discipulos eripuit periculo, quadam repugnantia commotos: non impetratur peccato illam sentire, modò obediatis sicut vacca.
- §. 4. Mundus mare est, ubi vel minimus ventus demergere valet etiam sanctissimos, sicut declarans columna & naues in Modin.
- §. 5. Quo quis perfectior, eo timidior, plura enim possidet, qua perdat.
- §. 6. Vir sanctus magis times, quia minimus ventus valet eum demergere, adde & exurere status vnius Dissidui.
- §. 7. Bullam mouet in mundo, sicut in mari merus ventus, vidit hoc Salomon, dixit hoc Dauid.
- §. 8. Experius est Aman esse ventum, quidquid turbat hoc mare, & confirmat Isaias bulla aq̄æ.

- §. 9. Breui tempore transiunt Apostoli ex magna voluptate ad maiores labores. Casus est quotidianus ut dixit Cræso Solon.
- §. 10. Spectat Christus Apostolos laborantes in remigando: sunt enim sancti in laboribus suis illi spectaculum periculisandum.
- §. 11. Oculi Dei remigantius spectatores, in aduersitatibus suis annos ministrant & alas, multo felicius, quam intuitus struthionis.
- §. 12. Cogites te laborantem in remigando, à Deo fixis oculis spectari; hoc quoque Iob requirebat.
- §. 13. Prouidit Iob adhuc duobus mille annis Christum iam ambulatorem super mare, qui nobis promittit, quod liberaturus accurret, dum nobis expedierit.
- §. 14. Dum sperant Apostoli remedium, auget illis Christus formidinem, & credunt phantasma esse. Hic est effectus tribulationis.
- §. 15. Vno Ego sum, illis dat fiduciam. Tenet illam, qui in eius gloriam se tribulationibus exponit, quem in illis Deus non deserit, ut diabolus mundus & caro.

HOMILIA IV.

DE APOSTOLIS IN

TEMPESTATE.

Primo die Sabbati Quadragesimæ.

Et cum serò esset, erat nauis in medio mari, & Iesus solus in terra, Marci 6.

PROPRIT nobis diuinus historiographus D. Marcus discipulos vectos nauiculâ in medio maris Galilææ, terribili tempestate concussos, timidos, anxios & naufragij metu perturbatos inflatis ventis & turbinibus totis viribus contra nitentes. Pariter describit nobis Christum ipsos spectantem, nocte licet media: diuini enim Hieron Bapt. de Lanuzæ, Tom. I.

eius oculis, nullæ tenebræ sunt obscuræ: sic can-
tante Dauid: *Tenebra non obscurabuntur à te, & Ps. 138. 12.*
nox sicut dies illuminabitur. Denique enarrat qualiter eos moris periculo eripuerit, perambulans mare, ut pavimentum statim lapide, suæ supremæ dans potestatis exemplum. Contigit vero hoc, ipso die conuiuii quinque panum, & duorum piscium, quando viso tam illustri miraculo, quod Christus fecerat, turbæ cum verum
X Messiam